

MARTTI LUTHER

Evangeliumi kirkastuu Lutherille

Minut oli vallannut todella ihmeellinen kiihko päästä ymmärtämään Paavalialia hänen kirjeessään roomalaisille, mutta tähän asti oli esteenäni ollut, ei suinkaan veren kylmyys sydämeni ympärillä, vaan yksi ainoa sana ensimmäisessä luvussa: ”Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy.” Sillä minä vihasin tuota sanaa ”Jumalan vanhurskaus”, koska kaikkien opettajien käytännön ja tavan mukaisesti olin oppinut käsittämään sen tarkoittavan filosofisesti niin sanottua mahdollista eli aktiivista vanhurskautta, jolla Jumala on vanhurskas ja rankaisee synnin tekijät ja väärät.

Minä taas, vaikka elinkin kaikin puolin moitteettomana munkkina, tunsin itseni Jumalan edessä syntiseksi, jonka omatunto oli mitä rauhattomim ja joka ei voinut luottaa omakohtaisella sovituksellaan häntä lepyttäneensä, enkä siksi rakastanut vaan suorastaan vihasin vanhurskasta ja syntisiä rankaisevaa Jumalaa. Vaikkakaan en ehkä salaisella solvauksella niin ainakin loppumattomalla kaunalla minä napsin Jumalaa vastaan sanoen: ”Ikään kuin ei olisi kylliksi, että kymmenen käskyn laki on jo syntisraukat ja perisyntyn kautta iankaikkisesti kadotetut kaikinpuolisella onnettomuudella mursertanut, Jumala evangeliuminsa kautta vielä lisää vaivaa vaivan päälle, ja evangeliumissaankin uhkaa meitä vanhurskaudellaan ja vihallaan!” Kiukkuisena ja omatunto rauhattomana minä sitten raivosin, kolkuttaen julkeasti Paavalin tätä kohtaa janotessani mitä palavimmin päästä perille siitä, mitä P. Paavali tarkoitti.

Lopulta minä yötä päivää asiaa pohtiessani Jumalan armosta kiinnitin

huomioni lauseyhteyteen, nimittäin: ”Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy, niin kuin kirjoitettu on: ”Vanhurskas on elävä uskosta”, ja siinä aloin käsittää Jumalan vanhurskaudeksi sen, minkä varassa vanhurskas Jumalan lahjana elää, nimittäin uskosta, ja että tämän kohdan ajatus siis on, että evangeliumi paljastaa Jumalan vanhurskauden, nimittäin hänen passiivisen vanhurskautensa, jolla armollinen Jumala vanhurskauttaa meidät uskon kautta, niin kuin kirjoitettu on: Vanhurskas on elävä uskosta. Tällöin minä tunsin itseni suorastaan uudesti syntyneeksi ja astuneeni avoimista porteista suoraan paratiisiin. Silloin näyttäytyivät minulle heti paikalla koko Raamatun toiset kasvot. Kävin sitten läpi pyhäät kirjoitukset, sikäli kuin ne olivat muistissani, ja löysin myös muista sanonnoista tälle yhdenmukaisuuden, kuten ”Jumalan työ”: se, minkä Jumala tekee meissä, ”Jumalan voima”: se, millä hän tekee meidät voimakkaiksi, ”Jumalan viisaus”: se, millä hän tekee meidät viisaiksi, ja samoin ”Jumalan väkevyys”, ”Jumalan pelastus”, ”Jumalan kunnia”.

Yhtä suurella vihalla kuin olin ennen sanaa ”Jumalan vanhurskaus” vihanut, niin suurella rakkaudella minä nyt tätä minulle kaikkein suloisinta sanaa ylistin, ja siten tämä Paavalin kohta oli todella paratiisin portti.

Lutherin esipuhe latinankielisten teosten julkaisuun v. 1545, s. 9–10. Valitut teokset 1,3–11. Suom. Pentti Aalto. WSOY. Porvoo 1958. Otsikointi: MB

Kuinka löydän armollisen Jumalan?

Luterilaisen uskonpuhdistuksen taustalla oli sielunhätä. Lutherin syvä ahdistus siitä, miten hän voisi olla varma Jumalan armosta, väritti koko uskonpuhdistusta. Ei ole sattumaa, että kaikki luterilaiset Tunnustuskirjat ovat hyvin sielunhoidollisia tekstejä. Kaikki niiden kirjoittajat olivat joutuneet kohtaamaan syntisyytensä eikä heille riittänyt muu kuin se, että synnit saa uskoa anteeksi yksin Kristuksen sovitustyön perusteella.

Nykyään kuulee sanottavan, että luterilaisen uskonpuhdistuksen peruskysymykset eivät ole enää tämän ajan ihmisen kysymyksiä. Harva kysyy enää, miten voi löytää armollisen Jumalan. Moni pohtii, onko Jumalaa ylipäättään olemassa.

Tunnustaessamme uskoa meidän on tarpeen huomioda se, millaisessa maailmassa lähimmäisemme ovat kasvaneet. Herramme tavoin meidän tulee kohdata heidät siellä, missä he ovat – ei siellä, missä toivoisimme heidän olevan tai missä heidän pitäisi olla. Meidän tulee ottaa vakavasti heidän ajatuksensa, kysymyksensä ja murheensa. Mutta samalla emme voi ajatella, että maailma olisi meitä paremmin kartalla siitä, mitä heidän pitää kuulla sielunsa autuudeksi. Vanhurskauttamisopin tulee olla aina ajankohdainen ja aina läsnä julistuksessaamme, koska se on Jumalan sanan mukaan kristillisen uskon ydin. Emme voi olla piittaamatta tästä opista, vaikka sen kysymyksenasettelut eivät enää mukamas kiinnostaisi maailmaa.

Toisaalta ihmettelen väitettä, ettei armollisen Jumalan löytäminen kiinnostaisi nykyihmistä. Se ei ole toki koskaan kiinnostanut surutonta, mutta se, joka on joutunut Jumalan lain edessä kohtaamaan syntisyytensä, nääntyy, jos hän ei saa kuulla, että hänellä on Kristuksen tähden armollinen Jumala. Harva osaa hienosti sanoittaa kaipaustaan omantunnon rauhaan, mutta voimme tunnistaa synnintuntoisen etsinnässä sen vastauksen hakeamisen, joka meillä on antaa: Jeesus Kristus ”on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2)

Uskonpuhdistuksen sanoma on aina ajankohtainen. Niin kauan kuin maan päällä on syntisiä, niin kauan on tarve löytää armollinen Jumala. Kun me tunnemme taivaallisen Isän hänen Poikansa kautta, silloin meillä ei ole suurempaa iloa kuin tunnustaa, että jokainen voi saada syntinsä anteeksi Jumalan Pojan sovitusyön tähden. Tätä uskoa tunnustettiin uskonpuhdistuksen aikana, tätä uskoa me tunnustamme vielä tänä päivänä ja sitä tunnustetaan aina maailmanloppuun saakka.

Nyt lokakuussa 2017 meillä on valtava riemujuhla, kun mieleemme tuodaan se, miten suuren ihmeen Jumala antoi uskonpuhdistuksessa. 500 vuoden takaiset tapahtumat todistavat meille, kuinka Jumalan sydämen asia on se, että me saamme rauhan hänen Poikansa haavoissa. Toivotan Luterilaisen lukijoille riemullista uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlaa!

Mika Bergman

Mitä on usko?

Uskosta puhutaan paljon, mutta harvoin tullaan miettineeksi, mitä usko oikeastaan on. Kristikunnan sisällä on hyvin erilaisia käsityksiä uskosta, esimerkiksi roomalaiskatolilaiset ovat perinteisesti ajatelleet uskon olevan sitä, että kirkon oppia pidetään tiedollisesti totena. Nykyään kuulee joskus väitettävän luterilaisten keskuudessa, että usko on oikeastaan sitä, että Jumalan Poika uskoo minussa. Tämä on kuitenkin uusi oppi, jolla ei ole vankkaa raamattuperustaa. Luterilaisuudessa uskoa on perinteisesti lähestytty kolmijaon kautta, jonka mukaan usko on tietoa tiettyistä uskontotuuksista, niiden pitämistä totena ja niihin luottamista.

Koska kristillinen usko ei ole mitä tahansa uskoa, siihen liittyy välttämättä tietty tiedollinen sisältö. Apostoli Paavali kirjoittaa roomalaisille: ”Kuinka he sitten huutavat avukseen sitä, johon eivät

usko? Kuinka he taas voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Mutta kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa?” (Room. 10:17). Paavali tuo ilmi sen, että vain saamalla tiedon siitä, kuka on Pelastaja, Jeesusta voidaan huutaa avuksi. Tieto on näin ollen olennainen osa uskoa. Se ei ole kuitenkaan sinällään riittävää, sillä demonitkin tuntevat joitain uskontotuuksia tiedollisesti: ”Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein. Riivaa-jatkin sen uskovat ja vapisevat.” (Jaak. 2:19)

Kuullun opetuksen hyväksyminen on luovuttamaton osa uskoa. Emme vain tiedä erinäisiä asioita, vaan pidämme niitä totena ja otamme ne halukkaasti vastaan. Tästä uskon puolesta hyvänä esimerkkinä ovat Berean jalot juutalaiset, jotka koettelivat kuulemansa opetuksen Vanhan testamentin kirjoituksilla ja huomattuaan, että se oli niiden

mukaista, ottivat sen innokkaasti vastaan (Apt. 17:11,12).

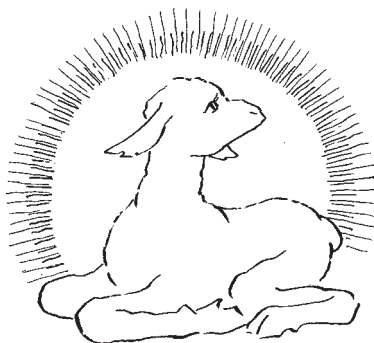
Tieto ja totena pitäminen eivät kuitenkaan ole vielä uskoa. Varsinaisesti usko on luottamusta. Tämän puolesta puhuu jo kreikan sana, joka on käännetty uskoksi. Se tarkoittaa luottamista. Raamattu myös aivan suoranaisesti määrittelee uskon luottamukseksi, kun se sanoo: ”Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, todiste tosiasioista, jotka eivät näy.” (Hepr. 11:1). Kuuluisa uskon esikuva Aabraham uskoi Herran lupaukseen tulevasta Siemenestä ja niin hänet vanhurskautettiin. Hän siis luotti Jumalan lupaukseen ja oli tämän kautta vanhurskas.

Vielä on sanottava, ettei vanhurskauttava usko ole ylipäättään uskoa Jumalan sanaan – vaikka tämä on toki olennaisesti kytköksissä vanhurskauttavaan uskoon. Pelastava usko kohdistuu Kris-

tukseen ja siihen, mitä hän teki koko syntisen ihmiskunnan edestä pyhällä kärsimyksellään ja viattomalla kuolemallaan. Usko on näin ollen tietoa siitä, mitä Jumalan Poika teki edestämme. Se on tämän julistuksen hyväksymistä ja se on vielä henkilökohtaista luottamista siihen, että se, mitä Jeesus kerran teki, sovitti minunkin syntini. Hänen tähtensä olen jo saanut kaiken pahan anteeksi ja odotan ruumiin ylösnousemusta ja tulevan maailman autuaallista elämää.

Joskus usko horjuu. Kristityllä ei ole aina vahvaa kokemusta uskostaan. Usko suuntautuukin itseltään pois. Se katsoo Kristukseen ja omistaa hänessä pelastuksen. Me emme pelastu uskomme tähden, vaan sen kautta. Pelastumme, koska meillä on edestämme kuollut ja ylösnoussut Jumalan Poika. Uskomme saa levätä hänessä.

Mika Bergman

Usko vanhurskauttaa Jeesuksen tähden

Saamme pelastuksen yksin uskon kautta. Mikä on sellainen usko, joka voi vaikuttaa näin suuren asian eli antaa syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän? Kyseessä on usko Kristukseen, Jumalan Poikaan, joka on kaikkien ihmisten sijassa täyttänyt Jumalan lain vaatimukset, kärsinyt synnin rangaistuksen ja voittanut kuoleman.

Pelastava usko on siis turvautumista Jeesuksen työhön. Tämän asian perustuksena on tärkeää käsittää Jeesuksen sovitustyöstä kaksi asiaa. Ensiksi hän työnsä on täydellinen. Hänen suussaan ei ollut petosta. Hänen tekonsa olivat täydelliset kaikin puolin vailla syntiä. Raamattu sanoo hänestä: ”Hän ei ollut vääryyttä tehnyt eikä petosta ollut hänen suussansa.” (Jes. 53:9) Toiseksi Jeesus teki sovitustyönsä kaikkien ihmisten puolesta. Apostoli Johannes painokkaasti kirjoitti: ”Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2)

Jeesuksen täydellisen puhdas elämä, hänen kärsimyksensä ja kuolemansa sekä ylösnousemuksensa merkitsevät lain vaatimusten täyttämistä kaikkien ihmisten puolesta ja kuoleman voittamista kaikkia varten. Uskon kautta Kristukseen Jumala antaa tämän kaiken ihmiselle. Usko siis tarttuu toisen, Vapahtajan tekoon ja omistaa sen, mitä Kristus on tehnyt. Tällä tavoin usko vanhurskauttaa kohteensa eli Jeesuksen tähden.

Kimmo Närhi

Ainoastaan yksin uskosta antaa pelastusvarmuuden

Oppiin pelastuksesta liittyy olennaisesti myös kysymys pelastusvarmuudesta. Vapahtaja itse opetti lohdullisesti siitä, että uskova saa olla varma autuaaksi tulemisestaan: ”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.” (Joh. 10:27,28) Kun apostoli Paavali julisti evankeliumia, hän opetti myös varmuutta pelastuksesta: ”Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:38,39)

Koska Vapahtaja armotyö on ainoa pelastuksen perustus, on usko ainoa mahdollinen väline, jolla omistamme pelastuksen ja varmuuden pelastuksesta. Muut mahdollisuudet olisivat joko ihmisen omat teot ja ajatukset tai

toisten ihmisten teot ja ajatukset. Nämä kaikki ovat kuitenkin synnin ja kuoleman alaisia, joten niihin ei vähimmässäkään määrin voi luottaa missään pelastusta koskevassa asiassa.

Apostoli Paavalin perusteltu päätelmä: ”Niin päättämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja.” osoittaa uskon Kristukseen ainoaksi, mutta samalla lohdulliseksi ja varmaksi tieksi pelastukseen ja myös pelastusvarmuuden omistamiseksi.

Kimmo Närhi

Minkä takia kirkko seisoo tai kaatuu vanhurskauttamisopin varassa?

”Ihminen julistetaan vanhurskaaksi uskosta Kristukseen.” Tämä apostoli Paavalin lause kiteyttää lyhyesti Raamatun opetuksen uskonvanhurskaudesta.

Vanhurskauttamisoppi ilmaisee jotain erittäin olennaista ihmisen ja Jumalan välisestä suhteesta. Oikea vanhurskauttamisoppi on tarkoitettu suojelemaan sitä. Vanhurskauttamisoppi on oppi, jonka varassa kirkko seisoo tai kaatuu, koska se käsittelee kaikkein keskeisintä asiaa: kaikki lähtee siitä, onko ihminen tuomittu vai armahdettu Jumalan edessä, onko hän saanut syntinsä anteeksi vai ei.

Vanhurskauttamisoppi ilmaisee, että pelastus on Jumalalta eikä ihmisestä. **Oppi yleisestä vanhurskauttamisesta** merkitsee, että pelastus perustuu yksin Kristuksen täytettyyn työhön: Jeesus on jo sovittanut ihmiskunnan Jumalan kanssa, ja tämän perusteella Jumala antaa synnit anteeksi ja ottaa ihmisen omakseen. Pelastus on valmiina.

Vanhurskauttaminen uskon kautta eli subjektiivinen (henkilökohtainen) vanhurskauttaminen merkitsee, että pelastus on yksin armosta eikä sitä ansaita teoilla. Se takaa, että ihminen saa turvautua ja luottaa Jumalan armoon. Oppi uskonvanhurskaudesta varmistaa, että pelastuksesta ei tehdä ihmisen omaan ansioon perustuvaa asiaa. Se takaa, että armolle ei aseteta ehtoja, sillä uskon rooli on vastaanottava: usko on pelastuksen lupauksen vastaanottamista, ei ansiollinen hyve.

Vanhurskauttamisoppi suojelee sekä hengelliseltä ylpeydeltä että epätoivolta. Se opettaa rukoilemaan ”Herra armahda” ja turvautumaan Jumalan armoon, koska se asettaa ihmisen Jumalan eteen ilman ansioita. Kristillistä uskonelämää sävyttävä nöyryys alkaa siitä, että pelastus on yksin Jumalan armoa. Toisaalta oikea opetus vanhurskauttamisesta takaa, ettei kukaan ole Jumalan armon ulottumattomissa, vaan pelastus on valmiina Kristuksessa, ja hänen armoonsa saa aina turvautua.

Luterilaisuudessa on puhuttu vanhurskauttamisopista keskuksena, jonka ympärille kaikki muut opinkohdat liittyvät. Koko kristillinen oppi on tekemisissä syntien anteeksiantamuksen keskeisen uskonkohdan kanssa.

Uskon ja tekojen suhde

Raamatun mukaan usko ja teot kuuluvat yhteen. Jeesus opetti, että viimeisenä päivänä erotetaan toisistaan ne, jotka sanoivat: ”Herra, Herra”, mutta eivät tehneet hänen sanojensa mukaan, ja ne, jotka noudattivat Jumalan tahtoa. (Matt. 7:21–22) Jaakob ilmaisee kirjeessään saman asian näin: ”usko ilman tekoja on kuollut.” (Jaak. 2:26)

Toisaalta Raamattu opettaa selvästi myös, että usko pelastaa. Pelastus ei perustu uskovan tekoihin, vaan Jeesuksen pelastustyöhön. ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.” (Ef. 2:8–9) Jeesus on sovittanut synnit. Evankeliumi on hyvä sanoma Jeesuksesta. Evankeliumi otetaan vastaan uskolla. Usko pelastaa kohteensa tähden. Jeesuksen pelastustyö on se, mikä ihmisen vanhurskauttaa Jumalan edessä, eivät hänen tekonsa. ”Ihminen julistetaan vanhurskaaksi uskosta.” (Room. 3:28)

Usko kuitenkin ilmenee tekoina. Se vaikuttaa rakkauden kautta. (Gal. 5:6) Näin uskonvanhurskauden julistaja Paavali saattoi kirjoittaa: ”lain noudattajat vanhurskautetaan”. (Room. 2:13) Niinpä tuomio tulee tekojen mukaan: teot ovat merkinä pelastuksesta, uskonvanhurskaudesta. Tekojen sijaan uskovan on kuitenkin kiinnitettävä huomio evankeliumin lupauksiin ja riipputtava niissä kiinni, sillä vain niistä pelastus omistetaan. Ne ovat varmoja. Luottamusta ei pidä panna omiin tekoihin, sillä se kadottaa, vaan yksin Jumalan armoon.

Teoista usko ja sen voima käyvät ilmi. Kristittyjen hyvät teot ovatkin merkinä epäuskoisille ja kutsuvat heitä parannukseen. (1 Piet. 2:11–12) Uskovan hyvät teot ovat sen pelastuksen todeksi elämistä, jonka olemme jo armosta saaneet. Kun meidät on otettu Jumalan lapsiksi, alamme tehdä Isämme tekoja. Panemme uuden suhteemme Jumalaan toimeen elämässämme.

Vesa Hautala

Onko oikeaoppisuus pelastuksen ehto

Mitä oikeaoppisuus on? Se on sen uskomista ja opettamista, mitä Jumala on ilmoittanut uskottavaksi ja opetettavaksi. Oikean opin keskuksessa on usko Jeesukseen Jumalan Poikana, Herrana ja Vapahtajana. Pelastus Kristuksen kautta on kristillisen opin ydin.

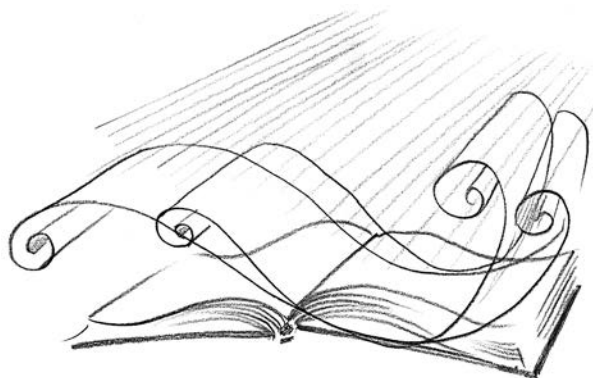
Jumala on kuitenkin ilmoittanut myös paljon sellaisia asioita, jotka ovat uskoville opetukseksi, rohkaisuksi ja kehotukseksi, vaikka eivät kuulukaan aivan uskon keskeisimpiin, pelastaviin sisältöihin. Tällainen asia on esimerkiksi oppi enkeleistä.

Vaikka voidaan tehdä jako ensisijaisiin ja toissijaisiin, perustaviin ja ei-perustaviin opinkohtiin, Jumala tahtoo silti meidän uskovan kaiken sen, mitä hän on ilmoittanut. Ei hän ole sitä turhaan puhunut. Jumalalta tulevan totuuden kieltäminen on syntiä. Jos ihminen tietoisesti ja tahallaan torjuu Jumalan sanan kieltäytyen uskomasta ja elämästä sen mukaan, hän torjuu Jumalan luotaan. Jumala ei ole

jättänyt sellaista vaihtoehtoa, että ihminen voisi valikoida asioita hänen sanastaan.

Raamattu varoittaa monessa kohdassa harhaopettajista ja kehoittaa vetäytymään pois niistä, jotka opettavat sitä uskoa vastaan, jonka kristityt ovat saaneet.

Ihminen on kuitenkin erehtyväinen, vaikka hänellä ei olisikaan pahaa tahtoa Jumalaa kohtaan. Kirkkoisä *Augustinukselta* tunnetaan lause *errare potero, haereticus non ero* eli ”saatan erehtyä, mutta harhaoppiseksi en tule”. Se tarkoittaa, että kaikki erehtyminen ei ole harhaoppisuutta. Merkityksellistä on ihmisen asenne Jumalan sanaa kohtaan: onko hän valmis ojentautumaan sen mukaan vai vastustaako hän sitä itsepäisesti. Niinpä ihminen voi pelastua, vaikka hän erehtyisi opissa, raskaastikin. Tämä ei tietenkään anna lupaa olla välinpitämätön opin suhteen, vaan Jumalan lapsella on velvollisuus tutkia, mikä on oikea Jumalan sanan mukainen oppi ja elää sen

mukaisesti. Väärä oppi on myös aina vahingollista uskolle.

Sikäli oikea oppi on pelastuksen ehto, että mikä tahansa usko ei pelasta. Pelastus on vain Jeesuksessa. Hänen pitää siis olla uskon kohde. Jeesus ei ole oppi, vaan persoona, mutta vain opin eli opetuksen kautta hänet opitaan tuntemaan. Jos opetetaan eri Jeesusta kuin evankeliumin ilmoittamaa Kristusta, ei uskolla voi olla oikeaa kohdetta. Näin on esimerkiksi silloin, jos opetetaan, että Jeesus on pelkkä ihminen tai muu luotu olento kuten enkeli, tai jos kielletään Jeesuksen sovitus työ.

Pelastava usko voi siis syntyä ja säilyä, vaikka toissijaisissa opinkohdissa olisi harhaa, mutta keskeisimmät uskontotouudet ovat pelastuksen kannalta luovuttamattomia. Nämä liittyvät läheisesti siihen, mitä nimitämme vanhurskauttamisopiksi, ja koskevat Jeesuksen persoonaa, elämää, kuolemaa ja ylösnousemusta sekä syntien anteeksiantamista, jonka hän hankki uskolla omistettavaksi.

Vanhastaan luterilaiset ovat kuitenkin myöntäneet, että myös sellaisissa kirkkoissa, joissa vanhurskauttamisopin opetus on epäselvää, on pelastuvia ihmisiä. Nämä turvautuvat sydämessään Kristukseen Vapahtajanaan siitä huolimatta, että heidän kirkossaan esiintyvä opetus johdonmukaisesti seurattuna kumoaisi tällaisen uskon. Harha on kuitenkin aina vaarallista, aivan erityisesti uskon perustuksen ollessa kyseessä, ja sille ei koskaan pidä antaa kotipaikkaa kirkossa. Kirkon ei pidä toiminnallaan antaa tukea harhalle tai mahdollisuuksia harhalle.

Kristillisen opetuksen tehtävänä on saada aikaan, suojata ja vahvistaa oikeaa uskoa. Siksi sillä, mitä opetetaan, on merkitystä. Oikea oppi edistää tätä päämäärää, väärä oppi on sille vahingollista.

Kaiken keskiössä on aina Jeesus Kristus ja hänen pelastustyönsä. Siitä vanhurskauttamisoppi lähtee ja siihen se palaa, ja sen oikeaa ymmärtämistä sen on tarkoitus varjella.

Vesa Hautala

Mistä tiedän, että olen uskossa?

Uskon ja pelastusvarmuuden perustus on Jumalan sanassa ja lupauksessa. Näin myös uskova voi sanan varman todistuksen perusteella tietää olevansa uskossa. Joka kuulee Kristuksen äänen, siis turvaa häneen syntiensä anteeksiantajana, on varmasti hänen omansa.

Miten tältä perustalta on ymmärrettävä Jumalan sana: ”Siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä.” (1 Joh. 2:3) Jumalan sanaan ja armoon turvaaminen on nimenomaisesti Jumalan käskyn pitämistä. Juuri tuon kohdan edellä apostoli puhui siitä, että Kristus on meidän ja koko maailman syntien sovitus.

Uskon myötä uskovassa myös on uusi ihminen, joka mielellään ojentautuu Jumalan käskyjen mukaan. Uskon kanssa yksin ei sovi eläminen katumatta jossakin synnissä eikä Jumalan käskyjen halveksiminen. Emme opeta sellaista uskoa, joka ei mitään vaikuta, vaan joka saa aikaan Jumalan käskyjen mukaista vaeltamista. Tätä kehotusta Jumalan sanassa on uskoille runsain määrin. Näiden kehotusten mukaan vaeltaminen erottaa uskovan maailman syntielämästä. Evankeliumihan saa aikaan halua ja voimaa hyviin tekoihin. Tässä mielessä käskyjen pitäminen on uskovan tunnusmerkki. Missä ei ole Jumalan käskyjen mukaan ojentautumista, siellä ei ole oikeaa uskoakaan.

On kuitenkin torjuttava tunnusmerkin sekoittaminen perustukseen. Käskyjen mukaan ojentautuminen ja pyhitys tässä merkityksessä ovat tämän elämän aikana aluillaan ja tulevat täydellisiksi vasta taivaassa. Siksi niin tärkeä ja jatkuvan huomion kohteena kristillisen vaelluksen tuleekin olla, pelastuksen ja autuuden tiellä olemisen perusta on yksin Kristuksen armotyössä ja Jumalan sanan armolupauksessa.

Kimmo Närhi

Onko roomalaiskatolinen kirkko muuttunut vanhurskauttamisopissaan?

Minulle on jäänyt lukion uskonnon oppikirjastani se muistikuva, että kyseinen kirja olisi antanut sellaisen käsityksen, että roomalaiskatolinen kirkko opettaa vanhurskauttamisesta nykyään luterilaisen opin mukaisesti. Myöhemmin tulin huomaamaan, että tällainen väite ei yksinkertaisesti pidä paikkaansa. Jos puhutaan yksityiskohdista ja erilaisista nyansseista, niin toki voidaan sanoa, että roomalaiskatolisen kirkon oppi vanhurskauttamisesta on jossain määrin kehittynyt uskonpuhdistuksen ajoilta. Mutta oleellisilta osiltaan opetus on yhä samaa. Roomalaiskatolinen kirkko ei ole esimerkiksi koskaan peruuttanut niitä oppituomioita, jotka se lausui julki Trenton kirkolliskokouksessa 1545–63. Samoin vuonna 1992 ilmestynyt Katolisen kirkon katekismus opettaa edelleen olennaisesti samaa vanhurskauttamisesta kuin Trenton kirkolliskokous.

Osoitan tämän seuraavaksi suorilla lainauksilla Trenton kirkolliskokouksen päätöksistä ja Katolisen kirkon katekismuksesta. Trentossa lausuttiin vanhurskauttamisesta: ”Tätä valmistautumista seuraa sitten itse vanhurskauttaminen, joka ei ole pelkkää syntien anteeksiantamista, vaan sen lisäksi myös sisäisen ihmisen pyhittämistä ja uudistamista vapaaehtoisesti vastaanotetun armon ja muiden lahjojen kautta, niin että ihminen muuttuu väärintekijästä vanhurskaaksi ja vihollisesta ystäväksi tullakseen iankaikkisen

elämän perilliseksi toivon mukaan.” (Dekreetti vanhurskauttamisesta, luku 7) Tässä vanhurskauttamiseen sisällytetään myös pyhitys, kristityssä tapahtuva uudistus, joka on Raamatun opetuksen mukaan vanhurskauttamisen seuraus, ei vanhurskauttamiseen sisältyvä asia.

Samoin Katolisen kirkon katekismus sisällyttää vanhurskauttamiseen ihmisen sisäisen uudistuksen: ”Vanhurskauttamiseen kuuluvat syntien anteeksisaaminen, pyhitys ja sisäisen ihmisen uudistuminen.” (kohta 2019) Kohdassa 1989 lainataan lopussa myös suoraan Trenton kirkolliskokousta: ”Pyhän Hengen armon ensimmäinen teko on kääntymys, joka aikaansaa vanhurskauttamisen – – Armo saa ihmisen kääntymään Jumalan puoleen ja kääntymään pois synnistä. Näin hän saa anteeksiantamuksen ja vanhurskauden ylhäältä. ”Vanhurskauttaminen ei ole pelkkä syntien anteeksiantaminen; siihen kuuluu myös pyhittyminen ja ihmisen sisäinen uudistuminen.”

Lisäksi Trento kiroaa luterilaisen opin vanhurskauttamisesta: ”Jos joku sanoo ihmisen tulevan vanhurskauteksi joko niin, että hänen hyväkseen pelkästään luetaan Kristuksen vanhurskaus tai että hänelle pelkästään annetaan synnit anteeksi ilman sitä armoa ja rakkautta, jonka Pyhä Henki heidän sydämiinsä vuodattaa ja joka niissä pysyy, tai siten, että ihmiset vanhurskauttava armo on pelkkä Jumalan suosiollisuus:

hän olkoon erotettu.” (Vanhurskauttamista koskevat kaanonit 11)

Roomalaiskatolisen kirkon mukaan ihmistä ei vanhurskauteta yksin uskon kautta. Trenton kirkolliskokous toteaa: ”Jos joku sanoo, ettei vanhurskauttava usko ole mitään muuta kuin luottamus jumalalliseen laupeuteen, joka antaa synnit anteeksi Kristuksen tähden, tai että vanhurskauttamisemme tapahtuu pelkästään tämän luottamuksen kautta: hän olkoon erotettu.” (Vanhurskauttamista koskevat kaanonit 12) Samoin: ”Sillä usko, jollei siihen ole liittyneinä toivo ja rakkaus, ei yhdistä ihmistä täydellisesti Kristukseen eikä tee hänestä Kristuksen ruumiin elävää jäsentä.” (Dekreetti vanhurskauttamisesta, luku 7)

Samoin Katolisen kirkon katekismus: ”Uskon lahja pysyy siinä ihmisessä, joka ei tee syntiä sitä vastaan. Mutta ’ilman tekoja usko on kuollut’ (Jaak. 2:26). Ilman toivoa ja rakkautta usko ei yhdistä uskovaan täydellisesti Kristukseen eikä tee hänestä Kristuksen ruumiin elävää jäsentä.” (kohta 1815)

Vielä roomalaiskatolinen kirkko opettaa, että ihminen ansaitsee teollaan iankaikkisen elämän. Trenton kirkolliskokous lausuu: ”Koska Jeesus Kristus ruumiinsa pään ja viinipuuna itse vuodattaa vanhurskautettuihin niin kuin jäseniinsä ja oksiinsa voiman, joka hyvä voima aina edeltää heidän tekojaan, seuraa niiden mukana ja kulkee niiden jäljessä, niin että ilman tätä

voimaa ne eivät millään tavoin voi olla Jumalalle otollisia eikä ansiollisia, niin on uskottava, ettei vanhurskautetuilta puutu enää mitään, jotta heidän voitaisiin katsoa Jumalassa tekemiensä tekojen kautta tämän elämän olosuhteita vastaavalla tavalla täysin täyttäneen Jumalan lain vaatimukset ja todella ansainneen aikanaan saavutettavan iankaikkisen elämän.” (Dekreetti vanhurskauttamisesta, luku 16) Katolisen kirkon katekismus puolestaan toteaa: ”Jumalalliset hyveet ovat kristityn moraalisen toiminnan perusta, sielu ja tuntomerkki. Ne muokkaavat ja elävöittävät kaikkia moraalisia hyveitä. Jumala vuodattaa ne uskovien sieluihin, jotta he saisivat kyvyn toimia hänen lapsinaan ja ansaita iankaikkisen elämän. Ne ovat tae siitä, että Pyhä Henki vaikuttaa inhimillisissä kyvyissä ja on niissä läsnä. Jumalallisia hyveitä on kolme: usko, toivo ja rakkaus.” (kohta 1813)

Tämän lyhyenkin katsauksen perusteella on selvää, että roomalaiskatolisen kirkon opetus ihmisen vanhurskauttamisesta ei ole oleellisesti muuttunut. Se sisällyttää edelleen vanhurskauttamiseen kristityssä tapahtuvan pyhityksen ja kristityn hyvät teot. Siksi Jumalan sanaan pitäytyvien tulee edelleen hylätä roomalaiskatolisen kirkon opetus vanhurskauttamisesta Raamatun vastaisena ja ihmisten sieluja eksyttävänä.

Dani Puolimatka

Kallein kadoksissa: miten vanhurskauttamisoppi turmeltui?

On selvää, että 1500-luvulle tultaessa vanhurskauttamisoppi oli pahasti turmeltunut. On kuitenkin vaikea sanoa, milloin ja miten turmeltuminen tapahtui. Olisi liian yksinkertaistavaa osoittaa johonkin tiettyyn hetkeen ja sanoa, että juuri silloin tapahtui oikeasta opista luopuminen. Vaikuttaakin siltä, että kyseessä oli pitkä prosessi, jonka juuret menevät aivan ensimmäisille vuosisadoille.

Vanhurskauttamisopin turmeltumisen kannalta pidän olennaisena sitä, että kristinuskon yhteys juutalaisuuteen heikkeni nopeasti. Kirkko halusi tehdä tietoista pesäeroa juutalaisuuteen. Tässä on paljon hyvää, mutta asian kääntöpuolena on se, että Vanhan testamentin ajatusmaailmasta tapahtui samalla erkaantuminen. Kreikkalaisessa maailmassa eläneille juutalaiset käsitteet ja ajattelutavat eivät olleet tuttuja. Siksi vanhurskauttaminenkin oli vieras ajatus. Tämä näkyy muun muassa siinä, että idässä vaikuttaneet kirkkoisat eivät juuri käsitelleet vanhurskauttamista. Näyttää siltä, että he eivät ymmärtäneet sen tarvetta.

Kreikkalainen maailma oli haastava ympäristö kristinuskolle siksikin, että antiikin kreikkalaisten taruja ja jumalille uhraamista oli alettu vierastaa. Erityisesti oppineiden oli tapana selittää uskontonsa tarinoita vertaus-

kuvallisesti. Tällaisessa aatteellisessa ilmapiirissä Raamatun sanoma Jumalan Pojasta syntiuhrina kuulosti tavattoman epämuodikkaalta. Oli kiusaus korostaa uskon muita puolia sen kustannuksella.

Sekaannusta toi lisäksi se, että aivan varhaisina vuosisatoina kaikkien Raamatun kirjojen asema ei ollut aivan selvä. Joitain kirjoja, joita emme pidä Raamattuun kuuluvina, jotkut pitivät sellaisena. Näiden opetus vanhurskauttamisesta oli usein hämärää. Esimerkkinä mainittakoon Hermaan Paimen, joka opettaa selkeästi raamatullista vanhurskauttamisoppia vastaan. Tällä teoksella oli vaikutusta, muun muassa kuuluisaan kirkkoisä Irenaeukseen.

Suuri vaikutus oli myös sillä, että toiselta vuosisadalta alkaen niin sanotut apologeetat, eli kristinuskon puolustajat, yrittivät rakentaa siltoja Raamatun ja kreikkalaisen maailman välille. Kuvaavaa on esimerkiksi se, että Justinos Martyyri kutsui kristinuskoa todelliseksi filosofiaksi. Hän näki kristinuskon kaikkien filosofioiden täyttymyksenä. Ajattelutapa oli omiaan vaikuttamaan siihen, että uskon painotukset vääristyivät. Vanhurskauttamisesta päädyttiin korostamaan sitä, kuinka järkevää kristinuskon on ja ennen kaikkea sitä, kuinka hyveellistä elämäntapaa se opettaa. Kristinuskon

ja filosofian haitallisesta sotkeutumisesta toisiinsa hyvänä esimerkkinä on vapaan tahdon oppi, jota ei omaksuttu Raamatusta, vaan stoalaisesta filosofiaasta.

Harhaoppeihin reagoimisessa on vaarana yliampuminen. Varhaisten vuosisatojen oppiriidat gnostilaisten kanssa johtivat siihen, että vapaata tahtoa korostettiin ei ainoastaan maallisissa asioissa ihan oikein, vaan myös hengellisissä Raamatun vastaisesti eikä lain ja evankeliumin välisestä erosta pidetty tarpeeksi tiukasti kiinni, kun painotettiin sitä, että Uuden ja Vanhan testamentin ilmoituksen taustalla on sama Jumala.

Nohtaa ei voi vainojen merkitystä. Marttyyrien uskollisuutta Kristukselle ihailtiin. Pidettiin itsestään selvänä, että Kristuksen tähden kuolleet pelastuisivat. Kun vainot loppuivat, marttyyriutta alettiin hengellistää. Ajateltiin, että ne, jotka kilvoittelevat kuollakseen lihalle, ovat myös marttyyreja. Näin pelastus ja teot kietoutuivat toisiinsa ja uskon painopiste siirtyi Kristuksen kuolemasta kristityn lihan kuolettamiseen.

Yksittäisistä varhaiskristillisistä teologeista suurin vaikutus luopumukseen oli kaiketi Origeneella. Hänen allegorinen Raamatun tulkintatapaansa johti siihen, että Raamatun kirjaimellista merkitystä ja Kristuksen kärsimystä alettiin pitää turhan vähäisessä arvossa. Tämän lisäksi hän nimenomaan vanhurskauttamisoppiin liittyen selitti, että ”lain teot” viittaavat ainoastaan Mooseksen lain rituaalilakeihin. Muilla teoilla oli hänen mukaansa merkityksensä Jumalalle

kelpaamisessa. Hänen ymmärryksellään tässä asiassa oli pitkät jäljet. Se väritti Paavalin vanhurskauttamisopin käsittämistä aina uskonpuhdistukseen saakka.

300-luvun ”konstantinolaista käännettä” suurennellaan mielestäni usein liikaa. Karkeimmillaan ajatellaan, että aina keisari Konstantinus Suuren kääntymykseen saakka oli puhdasta, apostolista kristinuskoa, mutta sitten tuli synkkä pimeys, joka kesti aina uskonpuhdistukseen saakka. Oikeasti uskon turmeltumisen juuret menevät jo varhaisempaan aikaan eikä usko ollut täysin turmeltunut Konstantinuksen jälkeenkään. On kuitenkin tunnustettava, että kristinuskon tuleminen valtion uskonnoksi 300-luvun loppuun mennessä loi tilanteen, jossa valtavat sydämeltään kääntymättömät massat virtasivat kirkkoon. Karkeihin synteihin tottuneita pakanoita oli tärkeä valistaa oikeasta elämäntavasta. Samalla tärkein – vanhurskauttaminen yksin uskosta Kristuksen tähden – jäi toissijaiseen asemaan.

Vanhurskauttamisopin turmeltuminen oli tavattoman moniulotteinen prosessi. Tässä olen nostanut joitain puolia esille. Koska Jumalan vapaan armon oppi on ihmiselle hulluutta, sillä on vaarana turmeltua aina. Historiaan perehtyminen muistuttaa meitä siitä, että tämä vaara on todellinen. Johdatakoon historian varottava esimerkki meitä kiinni Jumalan sanaan ja antakoon se meille ilon ja kiittollisuuden siitä, että me saamme Jumalan armosta kuulla sunnuntaisin hyvää sanomaa siitä, mitä Jeesus on tehnyt edestämme.

Mika Bergman

Miten ihminen tulee vanhurskaaksi? Kaksi näkemystä keskiajalta

Keskiajalla oli erilaisia näkemyksiä siitä, miten ihminen voi pelastua. Erityisesti kaksi koulukuntaa olivat vaikutusvaltaisia. Niillä oli erilainen ymmärrys siitä, kuinka ihminen voi tulla vanhurskaaksi. Joudun esittelyssäni tyytymään hyvin yleisluontoiseen kuvaukseen.

Dominikaanisen sääntökunnan piirissä oli yleistä ajatella, että Jumalan armo edeltää kaikkia ihmisen tekoja: ihminen ei voi kääntyä Jumalan puoleen ja päästä pelastuksen tilaan omin voimin, vaan Jumalan täytyy olla aloitteellinen. Jumalan täytyy ensin vuodattaa armonsa ihmiseen ennen kuin ihminen voi tehdä yhtään ansiollista tekoa pelastuakseen. Ihmisen osana on sitten tämän vuodatetun armon varassa kilvoitella, että hän saisi iankaikkisen elämän palkkioksi.

Keskeinen ero luterilaisuuteen tässä ajattelussa on siinä, että armo mielletään ihmisen uudistamiseksi. Armolla ei tarkoiteta ennen kaikkea syntien anteeksiantamista Kristuksen tähden, vaan uskoa, toivoa ja rakkautta, jotka Jumala vuodattaa ihmiseen tehden hänestä näin synnittömän ja Jumalalle kelpaavan.

Toinen koulukunta syntyi myöhäiskeskiajalla, kun vahvasti Augustinukseen nojannut ja Jumalan armoa korostanut varhaisfransiskaaninen teologia koki rajun muodonmuutoksen. Heidän jälkeensä tulleet nominalistit opettivat erittäin ihmiskeskeistä pelastusoppia. He käsittivät Jumalan armon kahdella eri tavalla: ensiksi, armolla tarkoitetaan sitä, että Jumala on tehnyt sulasta laupeudesta ihmiskunnan kanssa sopimuksen, että jos ihminen rakastaa luonnollisilla kyvyillään Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistään niin kuin itseään, Jumala uudistaa ihmisen. Ihmisen teot eivät ole uudistuksen arvoisia, mutta Jumala hyvyttään pitää niitä arvokkaampina kuin ne ovat. Uudistettu ihminen voi sitten hyvillä teoillaan ansaita iankaikkisen elämän.

Uskonpuhdistuksen ajan Saksassa nominalistinen koulukunta oli merkittävä. Luther sai koulutuksensa Erfurtin yliopistossa, joka oli sen vaikutusvallan alla. Nominalismin vanhurskauttamisopetus ajoi Lutherin syvään uskonkriisiin. Hän ei voinut saada rauhaa, kun hän oli oppinut, että hänen pitäisi kaikilla kyvyillään parhaansa mukaan rakastaa Jumalaa ennen kuin hän pääsisi Jumalan armoon. Hän ei kuitenkaan tiennyt, oliko hän todella tehnyt niin. Tästä seurasi epätoivo ja Jumalan vihaaminen.

Vasta, kun Luther löysi oikean vanhurskauttamisopin, hän sai levon. Hänelle kirkastui Jumalan sanasta, että Kristus on tehnyt kaiken pelastukseen vaadittavan hänen edestään ja että uskokin on lahja. Usko sinäkin tämä sanoma ja iloitse siitä, että Jumala antoi pitkän pimeyden jälkeen evankeliumin loistaa kirkkaasti uskonpuhdistuksen myötä!

Mika Bergman

Yksin uskosta Vanhassa Testamentissa

Joskus esitetään yksinkertaistaen, että Vanha Testamentti on lakia ja Uusi Testamentti evankeliumia ja että Vanha Testamentti opettaa tekoja ja Uusi uskoa. On totta, että Vanha Testamentti painottuu lakiin ja Uusi evankeliumiin. Totta on myös, että Vanha liitto oli tekojen liitto ja Uusi liitto on armon liitto. Tästä ei kuitenkaan pidä tehdä johtopäätöstä, että pelastustie olisi perustavalla tavalla muuttunut siirryttäessä Vanhasta Testamentista Uuteen. Pelastus oli yhtä lailla Kristuksen tähden jo ennen hänen syntymäänsä.

Vanhan Testamentin aikanaakaan kukaan ei pelastunut ”lain teoista”, vaan uskosta. Tämä käy selvästi ilmi apostoli Paavalin opetuksesta Roomalaiskirjeessä ja Galatalaiskirjeessä. Kummassakin hän käsittelee Aabrahamia uskonvanhurskauden esikuvana – Aabrahamia, joka eli melkein 2000 vuotta ennen Kristuksen syntymää.

Vanhan Testamentin aikanakin usko oli perustavampi kuin laki. ”Abram uskoi HERRAa, ja HERRA luki sen hänelle vanhurskaudeksi.” (1 Moos. 15:6) Mooseksen laki annettiin yli 400 vuotta myöhemmin. Jopa ympärileikkaus, joka oli miespuolisille välttämätön merkki juutalaisten kansaan kuulumisesta, annettiin Paavalin mukaan nimenomaan uskonvanhurskauden sinetiksi. (Room. 4:11)

Vanhan Testamentin aikana uskovat olivat jo osallisia uudesta liitosta. Se tarkoittaa, että he olivat osallisia syntien anteeksiantamuksesta ja armosta, joka tuli Kristuksen kautta.

Vanha liitto oli täynnä esikuvia, joiden kautta usko suuntautui kohti tulevaa Kristusta. Se ei ollut vielä samalla tavalla selkeää ja jäsenyntyä uskoa kuin Jeesuksen tultua, mutta se oli oikeaa uskoa yhtä kaikki. Tulevaan Vapahtajaan viittaavia esikuvia olivat mm. uhrin. Uuden Testamentin kirjoista erityisesti Haprealaiskirje käsittelee Vanhan liiton seremonioiden esikuvallista luonnetta. Vanhan Testamentin kirjoituksissa on myös paljon kohtia, jotka puhuvat Jumalan armahtavuudesta ja anteeksiantamuksesta. Näiden lupauksen perusteella uskovat saattoivat jo Vanhan Testamentin aikana turvautua ja luottaa Jumalan armoon pelastukseksi. Vanhassa Testamentissa on monia lupauksia Messias-kuninkaasta sekä hänen myötään koittavasta armon ja uudistuksen ajasta. Erityisesti Jesajan kirjan luku 53 kytkee yhteen Herran palvelijan, luvatus Messiaan, kärsimykset ja syntien anteeksiantamuksen.

Pelastuksen tie on sama aikojen alusta niiden loppuun asti: Jeesus Kristus, Jumalan Poika ja Vapahtaja.

Vesa Hautala

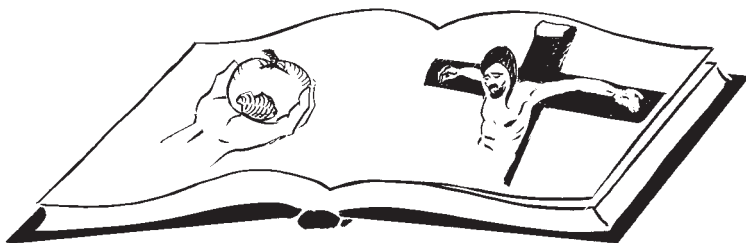
Yksin uskosta

Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa

Jumalan sana opettaa kauttaaltaan samaa oppia. Näin on myös ja erityisesti pelastusta koskevassa kysymyksessä. Apostoli Paavali opetti ja myös harhoja vastaan voimakkaasti puolusti kirjeissään sitä, että Jumala antaa pelastuksen yksin armosta ja yksin uskon kautta ilman lain tekoja. Näin tehdessään hän viittasi myös Vanhaan testamenttiin, joka opetti samaa oppia. Nyt tarkastelemme sitä, kuinka tämä Raamatun pääoppi tulee ilmi Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan eli niin sanotuissa synoptisissa evankeliumeissa.

Oppi pelastuksen saamisesta yksin uskon kautta tulee ilmi Vapahtajan parantamisihmeissä. Sokea Bartimeus huusi apua, kun Jeesus oli matkalla Jerusalemiin antamaan henkensä meidän pelastukseksemme. Jeesus paransi hänet ja sanoi: ”Mene, sinun uskosi on sinut pelastanut.” (Mark. 10:52) Tämä sama kertomus on myös Matteuksen (20:29–34) ja Luukkaan (18:35–43) evankeliumeissa. Matteuksen evankeliumissa mainitaan, että sokeita miehiä oli kaksi. Ilmeisesti Markuksen nimeltä mainitsema Bartimeus oli heistä se, joka voimakkaalla äänellä pyysi Jeesukselta apua. Otsikkomme kannalta olennaista on, että Vapahtaja antoi uskolle pelastavan merkityksen. Hänen ihmetekonsa myötä näkökyky parani. Tämä oli osoitus siitä, että Jeesus on luvattu Vapahtaja ja hänellä on valta antaa synnit anteeksi ja iankaikkinen elämä. Tämä pelastus omistetaan yksin uskon kautta.

Luukkaan evankeliumissa puhutaan Sakkeuksesta (Luuk. 19:1–10) yllä mainitun parantamiskertomuksen jälkeen. Vapahtaja sanoi Sakkeuksen kotona: ”Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika; sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on.” (jakeet 9–10) Näissä sanoissa ilmenee

pelastuksen saamisen syy. Kysymys on Jeesuksen tulemisesta syntisiä etsimään sekä kärsimään ja kuolemaan heidän puolestaan. Tämä Vapahtajan tuoma pelastus omistetaan uskon kautta, sillä ilmaus Aabrahamin poika viittaa juuri siihen, että Sakkeus Aabrahamin tavoin omisti armon yksin uskon kautta. Tätä korostaa se, että aiemmin Sakkeus oli sanonut hyvittävänsä tekemänsä vääryydet nelinkertaisesti ja antamalla puolet omaisuudestaan köyhille. Näitä asioita Vapahtaja ei kuitenkaan sanonut pelastuksen tulemisen syyksi. Ne ovatkin uskon hedelminä tehtyjä tekoja, mutta itse pelastuksen Sakkeus, niin kuin kaikki muutkin uskovat, omisti yksin uskon kautta.

Pelastusta yksin uskon kautta osoittaa myös kertomus ristin ryöväristä. Heistä on tarkimmin kerrottu Luukkaan evankeliumissa. Toinen ryöväreistä tuli katumukseen. Hän tunnusti, että hän ja toinen ryöväri kärsivät oikeuden mukaan. Lähellä kuolemaansa hän kuitenkin sanoi: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” (Luuk. 23:42) Tähän Jeesus vastasi: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” (Jae 43) Tässä tapauksessa pelastuminen yksin uskon kautta käy ilmi siinä, että ryöväri oli tehnyt raskaita rikoksia paitsi Jumalan käskyjä vastaan myös maallisen lain edessä. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta hyvittää tekojaan. Tätä ei Vapahtaja myöskään vaatinut, vaan julisti pelastuksen ilman lain tekoja.

Syntisen ihmisen tie pelastukseen perustuu yksin siihen, että Kristus on sovittanut kaikkien ihmisten synnit, ja tämä pelastus omistetaan yksin uskon kautta ilman lain tekoja. Tätä opettaa koko pyhä Raamattu, samoin kolme ensimmäistä evankeliumia pääoppinaan.

Kimmo Närhi

Lutherin ensimmäinen teesi: miten elämän mittainen parannus ja usko suhteutuvat toisiinsa?

Johonkin aikaan lokakuun 31. päivänä vuonna 1517, päivää ennen pyhäinpäivän juhlaa, 33-vuotias Martin Luther naulasi teesinsä Wittenbergin linnankirkon oveen. Ovi toimi ilmoitustauluna eri tiedotuksia varten, jotka liittyvät akateemisiin ja kirkon asioihin. Linnan ovessa nähtiin tuolloin seuraavat sanat:

”Rakkaudesta totuuteen ja halusta tuoda se julkisuuteen väitellään seuraavista lauseista Wittenbergissä kunnianarvoisan isän Martin Lutherin, vapaiden tieteiden ja pyhän jumaluusopin maisterin sekä viimeksi mainitun aineen vakinaisen opettajan johdolla.” (Luther: 95 teesiä. Suom. A.F. Peltonen ja Lennart Pinomaa. – Valitut teokset 1,453-460.)

Luther kävi aneiden myynnin väärinkäytön kimppepuun saarnoissaan, luennoissaan opiskelijoille ja vielä 95 teesissään, joissa kajahti uskonpuhdistuksen vallankumouksellinen teema. Ensimmäinen teesi oli perustana seuraaville 94 teesille ja on myös lähtökohtana tälle artikkelille. Siinä sanotaan: ”Kun Herramme ja Mestariimme Jeesus Kristus sanoo: Tehkää parannus jne., niin hän tahtoo, että uskovaisten koko elämä on oleva parannusta.” Koko elämä on ”paluuta kasteeseen”, tarrautumista jumalalliseen lupaukseen pelastuksesta yksin uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, joka elämänsä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta va-

pautti ihmiskunnan kaikesta synnin rangaistuksesta. Elämme luottaen yksin Kristukseen. Tämän seurauksena tulemme myös ikään kuin Kristukseksi puutteenalaiselle lähimmäiselle, sen sijaan että yrittäisimme teoillamme lepyttää Jumalaa.

Lutherin ensimmäinen teesi ei ole totuus, jonka Luther keksi tai josta hän yritti ottaa kunnian. Selvästikin hän löysi sen lukiessaan evankeliumia. Ensimmäinen teesi painottaa uutta elämää Kristuksessa päivittäisen katumuksen ja uskon kautta!

Ensimmäiset sanat Jeesuksen suusta julistivat, että hyvä uutinen Jumalasta on se, että Jumalan valtakunta on nyt tullut lähelle ja hän kutsuu kuulijoitaan muuttamaan mielensä ja elämään elämää uskoen evankeliumiin (”Muuttakaa mielenne ja uskokaa evankeliumi” Mark. 1:14-15). Kuten Martin Luther hyvin tuo ilmi ensimmäisessä teesissään, näiden kahden verbin preesensmuoto osoittaa, että tässä kutsussa ei ole kyse menneestä tapahtumasta, vaan pikemminkin se viittaa jatkuvaan elämän ja sydämen muutokseen, joka perustuu hyviin uutisiin Jumalan valtakunnasta.

Lutherilla oli pätevä syy aloittaa Mark. 1:14-15:een perustuvalla käskyllä. Päinvastoin kuin mitä joskus ajatellaan, hänen 95 teesiään eivät olleet satunnaisia valituksen

aiheita roomalaiskatolista kirkkoa vastaan. Pikemminkin kussakin näistä yhteen liittyvistä lausahduksista Luther keskittyy yhteen keskeiseen asiaan: aneisiin.

Aneen sanottiin olevan syntiselle täysi anteeksiantamus ja hänen rangaistuksensa peruutus. Sellainen anteeksiantamus saatiin ostamalla anekirja. Tämä rangaistuksen peruutus ulottuisi hautaa pidemmälle ja vapauttaisi läheisten sielut kiirastulen kärsimyksestä. Juuri tätä Johann Tetzel opetti ja roomalaiskatolinen kirkko hyväksyi sen varauksettomasti. Tetzel tuli tunnetuksi häneen yhdistetystä lausahduksesta: ”Kun raha kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa.”

Omissa tuskallisissa kamppailuissaan vanhurskauttamisopin parissa Luther oli tullut ymmärtämään, uskomaan, opettamaan ja saarnaamaan, että ihmisen synnin täysi anteeksiantamus on Jumalan armon kautta Kristuksessa. Tämän Jumalan täysin hämmästyttävän, ilmaisen lahjan voi vastaanottaa vain uskon kautta. Lutherin raamatullinen vakaumus tässä asiassa johti hänet kyseenalaistamaan ja tuomitsemaan aneiden myymisen. Valitettavasti kirkko otti Jumalan anteeksiantamuksen ”omaisuudekseen” ja sen myymisen oikeudekseen! Kirkko muunsi armon sellaiseksi, joka oli kaikkea muuta kuin ilmaista! Tällä kaikella oli kauheat vaikutukset tavallisten, syntisten kristittyjen sydämiin. Se vaikutti väärää luottamusta ulkoisiin, uskonnollisiin tekoihin ja se johti väärään iankaikkisen elämän varmuuteen.

Raamatun rohkaisemana Luther kutsui kirkkoa palaamaan yksinkertaiseen, raamatulliseen totuuteen siitä, mitä tarkoittaa olla katuva syntinen. Katumus ei ole jäykkä, kaavamainen, yksityiskohtainen rituaali. Katumus ei ole jotakin, joka voidaan ostaa rahalla ainiaaksi. Luther sanoo, että katumus on elinikäinen tehtävä kaikille uskovaisille. Sen täytyy olla henkilökohtainen, sen täytyy olla vilpiton ja sen täytyy tapahtua läpi koko elämämme. Todellinen katumus on Jumalan teko meissä. Se pelastaa, koska katumukseen olennaisesti liittyvä usko omistaa Jumalan armon.

”Tehkää parannus”, Jeesus sanoi, kun hän aloitti virkansa. Pohjimmiltaan Kristus sanoi: ”Katukaa syntejänne ja kääntykää Jumalan puoleen uskossa minuun!” Jos kaduite eilen, teidän täytyy tehdä niin jälleen tänään. Jos te teette parannuksen tänään, teidän täytyy tehdä se jälleen huomenna. Uskovaisten koko elämän tulee olla yhtä katumusta ja uskoa.

Päivittäinen katumus on kristillisen elämän ytimessä. Sana nöyryyttää sydämemme, jotka ovat niin täynnä kirottua ylpeyttä, joka etsii itsensä korottamista jopa Jumalan yläpuolelle. Sana nöyryyttää sydämemme tehden mahdolliseksi meille tunnustaa ja surra hirvittäviä syntejämme kunakin uutena päivänä. Sana ei ainoastaan tuo esille syntejämme Jumalan edessä, jota emme näe, se myös kaataa ylpeyden ja tekee mahdolliseksi meille mennä toistemme luo, niiden, jotka

todella näemme, ja sanoa: ”Minä olen tehnyt väärin sinua kohtaan. Olen tehnyt syntiä, olen särkenyt luottamuksesi ja tuottanut pettymyksen sinulle. En voi puolustaa itseäni. Anna minulle anteeksi.”

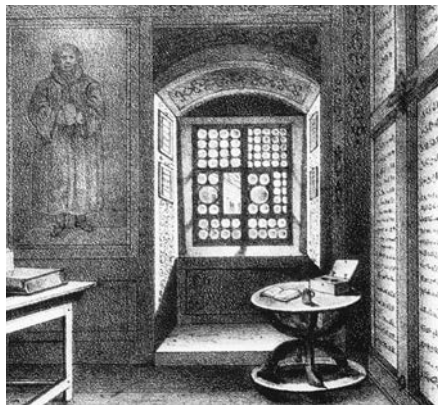
Katumus ja usko kulkevat käsi kädessä. Kyse on vain syntiemme katumisesta ja niiden tunnustamisesta sekä uskosta – siitä, että ihmettelimme ja syleilemme Kristuksen ihmeellistä sovitustyötä. Ylenpalttisen rituaalisuuden ja liian prameilevan uskonnollisuuden aikana Martin Luther palautti perusasiat keskiöön juuri niin kuin Johannes Kastaja ja Jeesus olivat tehneet vuosisatoja aikaisemmin. Tehkäämme samoin. Muistakaamme ja iloitkaamme aina, että elämä parannuksessa on elämää evankeliumista! Se on vieläpä elämää, jossa evankeliumi asuu meissä!

Lopuksi käytännöllinen huomio: tiedän, että se, joka etsii Kristuksen tuntemisesta syvästi, joutuu kohtaamaan syntisyytensä tullessaan tuntemaan hänen kirkkauttaan. Jumala ilmoittaa kirkkautensa ristinpuulla. Augustinuksen mukaan Kristus on sekä kaunis että ruma ottaessaan orjan muodon ihmiseksi tulemisessaan; hän kätkee kunniansa ristinpuulla, mutta tavallaan myös ilmoittaa sen. Se, että hän ottaa ihmiselämän sen kaikkine haasteineen ja kärsimyksineen on itsessään kaunista. Jeesus vaihtoi meidän syntimme ja häpeämme hänen ristin kunniaansa. Jumalan kunnia on hänen moninainen laupeutensa langenneita ihmisiä kohtaan Kristuksen ristillä.

Siksi kun koemme syntiä itsessämme, käyttäkäämme katumuksen lahjaa. Jumalan sana muodostuu kahdesta asiasta, laista ja evankeliumista. Tämä ei ole jokin mukava luterilainen klisee. Sana nimittäin näyttää meille syntimme, jotta se sitten saattaisi osoittaa meille Vapahtajamme. Sana on myös voimallinen. Se ei vain puhu anteeksiantamuksesta, vaan Kristus on sitoutunut sanaansa mahdollistaen sen, että käännymme pois synnistä ja riipumme hänessä uskossa. Tämä on sitä, mitä usko tekee: se ei tuijota syntejämme, vaan katselee Jeesukseen Kristukseen ja uskoo häneen. Kun meihin iskee epätoivo siitä, että teemme jatkuvasti syntiä, johtakoon se meidät näkemään yhä selvemmin sen, että armo pelastaa meidät ja sitten rakastamaan Herraa, joka antaa sinulle tuon armon. Älkää pohdiskelko sairaalloisesti tappioitanne kamppailussa synnin kanssa. Rohkeasti omista Kristuksen vanhurskaus, joka ei koskaan häivy pois eikä petä. Vaikka syntimme ovat suunnattomia, monipuolisia, ja usein toistuvia, ne eivät ole niin suuria ja vakavia, että emme voisi saada armahdusta ja anteeksiantamusta niistä. Jumalan hyvyys on suurempi kaikkien ihmisten pahoja tekoja. Olemme Jumalan lapsia, kanssaperillisiä Jeesuksen kanssa, täynnä Pyhää Henkeä; olemme katuviia luottaen Jumalan ikuiseen armoon. Elämä katumuksessa ja uskossa Jumalan anteeksiantamukseen, on elämää, jossa, evankeliumi elää päivittäin meissä!

Edward Brockwell

Lutherin tornikokemus

Piirros Martti Lutherin työhuoneesta augustinolaisuustarissa

Martti Luther kasvoi uskonpuhdistajaksi monien sisäisten taistelujen kautta. Yksi käänteentekevä tapahtuma hänen vaiheissaan oli niin sanottu tornikokemus. Hän oli tutkinut Jumalan sanaa Room. 1:16–17: *"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: "Vanhurskas on elävä uskosta."*

Ratkaiseva asia oli, että Lutherille selvisi, mitä Jumalan vanhurskaus tässä merkitsee. Hän oli ensin käsittänyt, että kyseessä olisi se, että Jumala rankaisee synnin ja palkitsee kuuliaisuuden. Tästä lähtökohdasta käsin hän oli epätoivoon saakka koettanut tekojensa ja katumuksensa avulla olla kelvollinen Jumalan edessä siinä koskaan onnistumatta.

Kun Luther tuota kohtaan tutkittuaan palasi tornihuoneesta, Pyhä Henki avasi hänen sydämensä käsittämään, että kysymyksessä on se vanhurskaus, jonka Jumala antaa jokaiselle Kristukseen uskovalle. Tämä merkitsee Kristuksen ansaitseman armon lukemista ihmiselle, syntien anteeksiantamusta, hengellistä elämää tässä ajassa ja viimein iankaikkista elämää.

Tämän asian kirkastuminen oli ratkaiseva Lutherin myöhempien vaiheiden kannalta kolmella tavalla. Hän sai sisäisen rauhan uskossa Kristukseen. Hän käsitti, että Jumalan sanassa laki tuomitsee syntisen, mutta evankeliumi tuo armon ja että evankeliumi on Jumalan sanan pääoppi. Lisäksi tämä varmuus Jumalan armosta teki hänet rohkeaksi niin, että hän saattoi ajallisia vaaroja pelkäämättä tuoda esiin evankeliumin sanan ja pysyä siinä kiinni.

Kimmo Närhi

”Lain noudattajat vanhurskautetaan”

”Eivät näet lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat vanhurskauteen.” (Room. 2:13) Luterilaiselle kristitylle tämä voi olla hämmentävä kohta. Raamattu opettaa selkeästi, että ”ihminen julistetaan vanhurskaaksi uskon kautta, ilman lain tekoja.” (Room. 3:28) Miten tulisi sitten ymmärtää tämä sana, ”lain noudattajat vanhurskauteen”? Nämä kaksi edellä mainittua jaetta ovat jopa hyvin lähellä toisiaan Paavalin kirjeessä roomalaisille.

Georg Stöckhardt selittää tätä kohtaa Roomalaiskirjeen selitystekossaan. Hän toteaa ensinnäkin, että tätä kohtaa on selitetty niin, että Paavali puhuisi tässä hypoteettisesti, toisin sanoen, jos olisi joku ihminen, joka todella täyttäisi Jumalan lain, hän olisi Jumalan edessä vanhurskas. Kuitenkaan tällaista ihmistä ei ole olemassa, ja niinpä ihminen vanhurskautetaan yksin uskon kautta. Sinänsä tämä pitää paikkansa, mutta Stöckhardtin mukaan tässä kohdassa ei ole kyse tästä. (Stöckhardt, Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys, s. 83)

Paavali ei tässä kohtaa aseta laista tulevaa vanhurskautta uskon vanhurskauden vastakohdaksi.

Vastakohta on sen sijaan lain kuulemisen ja noudattamisen välillä. Paavalin tarkoitus on yksinkertaisesti painottaa sitä, että ”Jumala ei arvioi ihmisiä pelkän lain kuulemisen nojalla, vaan lain tekemisen nojalla. Juhlavasta syntisen vanhurskauttamisesta ja sen tavasta tässä ei ole lainkaan kysymys. Pääkysymystä, miten ihminen tulee vanhurskaaksi ja voi kestää Jumalan edessä ja kuinka ihminen voittaa Jumalan tuomion puolelleen ja saa itselleen armollisen Jumalan, Paavali käsittelee vasta myöhemmin alkaen 3:21:stä.” (Stöckhardt, Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys, s. 83)

Lisäksi Paavali puhuu roomalaiskirjeessä ja muuallakin ihmisistä, jotka todella täyttävät lakia. Kyseessä ovat kristityt, jotka todella noudattavat Jumalan käskyjä ja ovat sydämessään kuuliaisia Jumalan laille. Toki he eivät täytä Jumalan lakia täydellisesti, mutta Kristuksen täydellinen vanhurskaus täyttää heidän puutteellisuutensa. (Stöckhardt, Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys, s. 83–84)

Tässä jakeessa 13 puhutaan siis niistä samoista henkilöistä, joista puhutaan luvun 2 jakeissa 7 ja 10, niistä, jotka tekevät hyvää ja ovat siinä kestäviä loppuun saakka.

Tässä kohdassa on kyse siitä, että ne, jotka todella täyttävät Jumalan lakia, uskovat, vanhurskautetaan. Heidä ei kuitenkaan vanhurskauteta heidän tekojensa tähden. Stöckhardt selittää: ”On kaksi eri asiaa, joko sanoa, että lain noudattajat, juuri nämä henkilöt, vanhurskautetaan, tai sanoa, että heidät vanhurskautetaan tekojen tähden. Asioiden suhde on Raamatun mukaan päinvastoin näin: Se, mikä asettaa meidät oikeaan suhteeseen Jumalaan, on yksin usko. Mikä peittää ja suoja syntisen ihmisen pyhän Jumalan kasvojen edessä, jo nyt ja lopullisesti viimeisellä tuomiolla, mikä tekee hänet Jumalan edessä vanhurskaaksi sanan juhlovassa merkityksessä ajassa ja iäisyudessa, on yksinomaan Kristuksen veri ja vanhurskaus, jonka hän uskossa ottaa vastaan kaikki teot poissulkien. Mutta se, joka Kristuksen kautta ja uskon kautta häneen, on tullut vanhurskaaksi, osoittaa sitten uskonsa myös hyvissä teoissa, eli mikä on sama asia, lakia täyttämällä, koskapa oikea usko on elävä ja toimekas. Sinä päivänä Herra Kristus on ylistävä uskoviaan siitä, että he ovat harjoittaneet laupeutta, palvelleet häntä hänen vähimmissä veljissään ja siten täyttäneet rakauden pääkäskyä, kuten hän itse

opettaa (Matt. 25:31ss.). Hän on osoittava heidän teoistaan heidän uskonsa ja selittävä, tunnustava ja esittelevä heidät koko maailman edessä vanhurskaiksi (Mat. 25:37,46).” (Stöckhardt, Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys, s. 85)

Myös Tunnustuskirjat selittävät tämän kohdan samalla tavalla kuin Stöckhardt: ”Ei hän tässä kuvaile, miten vanhurskautus tapahtuu, vaan hän kuvailee, millaisia vanhurskautetut ovat sen jälkeen kun heistä on jo tullut vanhurskautettuja ja uudestisyntyneitä – – Tässä mielessä sanotaan: Lain noudattajat vanhurskautetaan (Room. 2:13), toisin sanoen, vanhurskaiksi julistetaan ne, jotka sydämessään uskovat Jumalaan ja sitten tuottava hyviä hedelmiä, jotka ovat uskon tähden otollisia ja ovat niin muodoin laintäyttämystä.” (Tunnustuskirjat 1990, s. 124–125)

Niin siis Paavali tuo tässä kohdassa esille sen, että lain noudattajat tulevat saamaan vapauttavan tuomion. Paavali ei kuitenkaan tässä selitä tarkemmin sitä, miten ihmisestä tulee lakia täyttävä, koska tässä yhteydessä hänen tarkoituksensa on vain tuoda esiin Jumalan tuomion puolueettomuus.

Dani Puolimatka

Voiko ihminen pelastua ilman tietoista uskoa Kristukseen?

Vatikaanin II kirkolliskokous lausuu: ”Ne, jotka ilman omaa syytään eivät tunne Kristuksen evankeliumia eivätkä hänen Kirkkoaan, mutta etsivät Jumalaa vilpittömin sydämin ja armon vaikutuksen alaisina koettavat teoilla täyttää hänen tahtoaan, jonka he tuntevat oman tunnon äänestä, voivat saavuttaa iankaikkisen pelastuksen.” (*Lumen gentium* 16) Tämä tulkitaan usein niin, että roomalaiskatolisen kirkon mukaan ihminen voi pelastua ilman Kristusta. Ja oikein ymmärrettynä tämä pitää paikkansa.

Roomalaiskatoliset kuitenkin itse saattaisivat protestoida tällaista ilmaisua. Vatikaanin II kirkolliskokous nimittäin toteaa myös: ”Kristittyä tosin painaa välttämätön velvollisuus taistella pahaa vastaan monissa ahdistuksissa ja kärsiä kuolema, mutta yhdistymällä pääsiäissalaisuuteen ja tulemalla Kristuksen kaltaiseksi samanlaisen kuoleman kautta hän toivon vahvistamana kulkee kohti ylösnousemusta. Tämä ei koske ainoastaan kristittyjä, vaan kaikkia ihmisiä, joilla on hyvä tahto ja joiden sydämessä armo työskentelee näkymättömällä

tavalla. Kristushan on kuollut kaikkien puolesta ja ihmisen lopullinen kutsumus on itse asiassa yksi ainoa, nimittäin jumalallinen. Sen vuoksi meidän on pidettävä kiinni siitä, että Pyhä Henki tarjoaa kaikille mahdollisuuden jollakin Jumalan tuntemalla tavalla yhdistyä tähän pääsiäisen salaisuuteen.” (*Gaudium et Spes*, 22).

Toisin sanoen, roomalaiskatolisen opetuksen mukaan tällaiset pakanat eivät varsinaisesti pelastu ilman Kristusta, koska Kristus ”näkymättömällä tavalla” työskentelee näiden pakanoiden sydämessä ja ”jollakin Jumalan tuntemalla tavalla” tarjoaa heille mahdollisuuden ”yhdistyä pääsiäisen salaisuuteen”. Niinpä olisi tarkempaa sanoa, että Vatikaanin II kirkolliskokous opettaa, että pakana voi ilman tietoista uskoa Kristukseen saavuttaa pelastuksen täyttäessään Jumalan armon vaikutuksesta Jumalan tahtoa.

Raamatun näkökulmasta tämä ei kuitenkaan ole mahdollista. Ensinnäkin, Raamatun mukaan vanhurskauttamiseen ei kuulu lainkaan pyhitys. Uskovienkaan hyvät teot

eivät ole osa heidän vanhurskauttamistaan. Heidät vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja: ”Niin päätämme siis, että ihminen julistetaan vanhurskaaksi uskon kautta, ilman lain tekoja.” (Room. 3:28) Tämä koskee kaikkia ihmisiä, kaikki julistetaan vanhurskaiksi uskon kautta: ”Vai onko Jumala yksistään juutalaisten Jumala? Eikö pakanoidenkin? On pakanoidenkin, koskapa Jumala on yksi, joka julistaa ympärileikatut vanhurskaiksi uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta.” (Room. 3:29–30)

Raamattu todistaa selvästi, että Kristus on ainoa tie pelastukseen: ”eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä taivaan alla ei ole muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitää pelastua.” Ainoastaan se voi pelastua, joka uskossa turvaa Kristukseen ja hänen lunastustyöhönsä.

Toki, joku voisi sanoa, että eihän uskon tarvitse olla tietois-tä, voihan pieni vauvakin uskoa. On totta, että psykologinen tietoisuus omasta uskosta ei ole uskon edellytys. Usko ei ole ihmisen

aikaansaama teko vaan Jumala vaikuttaa meissä uskon. Pienellä vauvallakin on usko, joka turvaa Kristukseen. Mutta hän on saanut tämän uskon pyhässä kasteessa. Jumala vaikuttaa ihmisessä uskon nimenomaan evankeliumin kautta. Jos joku ei ole ollut kosketuksissa evankeliumin kanssa, ei hänellä voi olla pelastavaa uskoa (vrt. Room. 10), toisin kuin Vatikaanin II kirkolliskokous väittää: ”Ne, jotka ilman omaa syytään eivät tunne Kristuksen evankeliumia – – voivat saavuttaa iankaikkisen pelastuksen.”

Meille ei ole Raamatussa luvattu, että ihminen ilman evankeliumin tuntemista voisi pelastua. Sen sijaan evankeliumi tarjoaa jokaiselle ihmiselle syntien anteeksi-antamuksen, jonka Kristus on kaikille ristinkuolemallaan ansainnut. Viekkäämme siis mekin rohkeasti ja ahkerasti tätä Jumalan pelastuksen evankeliumia kaikkialle maailmaan, jotta pakanat voisivat tulla tuntemaan sen pelastuksen, jonka Jumala on kaikille Kristuksessa valmistanut.

Dani Puolimatka

Augsburgin tunnustus

Luterilaisista tunnustuskirjoista merkittävin on Augsburgin tunnustus. Se syntyi vuonna 1530, kun Keisari Kaarle V päätti puuttua valtakuntaansa jakaneeseen uskonkäsityksensä. Augsburgin tunnustus on luterilaisen uskon lyhyt esitys. Sen kirjoittaja on Lutherin työtoveri Philip Melanchthon, joka käytti tunnustustekstin pohjana erityisesti kahta tekstiä, joissa on vahva Lutherin kädenjälki, Schwabachin artikloja ja Marburgin artikloja.

Melanchthonilla oli aluksi tarkoituksena laatia vain esitys, joka olisi tuonut ilmi vain joitain käytännöllisiä epäkohtia, joihin luterilaiset olivat nähneet tarpeelliseksi puuttua. Nämä kohdat muodostavat nykyään Augsburgin tunnustuksen toisen osan, Poistettuja väärinkäytöksiä koskevat kohdat, eli artikkelit XXII–XXVIII.

Koska Augsburgissa luterilaisesta uskosta levitettiin kuitenkin räikeästi valheellisia huhuja, Melanchthon näki hyväksi laatia lisää opinkohtia todistamaan sen, että luterilainen usko ei ole uutta oppia. Näin syntyi tunnustuksen ensimmäinen osa, jossa tuodaan positiiviselta kannalta esille kristillisen uskon perusteet. Ensimmäisessä osassa aivan keskeinen paikka on vanhurskauttamisopilla, joka on tunnustuksen sydän. Olen ottanut tuon opinkohdan kokonaisuudessaan tekstinäytteeksi.

Augsburgin tunnustuksen allekirjoitti seitsemän ruhtinasta oman alueen seurakuntiansa edustajina. He olivat valtiopäivillä valmiit antamaan jopa henkensä tunnustuksen edestä.

Vuoden 1580 Yksimielisyyden kirjassa on sitouduttu muuttumattoon Augsburgin tunnustuksen tekstiin. Melanchthon kirjoitti näet myöhemmin muokatun version tunnustuksesta, jonka ehtoollisoppi oli heikompi. Tunnustukselliset luterilaiset ovat aina sitoutuneet siihen tekstiin, joka pitäytyy selkeästi ja tinkimättä siihen, mitä Augsburgissa alun perin tunnustettiin.

Mika Bergman

Augsburgin tunnustus, IV

Samaten seurakuntamme opettavat, että ihmiset eivät voi tulla vanhurskautetuiksi Jumalan edessä omin voimin, ansioin tai teoin, vaan että heille annetaan vanhurskaus lahjaksi Kristuksen tähden uskon kautta, kun he uskovat, että heidät otetaan armoon ja että synnit annetaan anteeksi Kristuksen tähden, joka kuolemallaan on antanut hyvityksen synneistämme. Tämän uskon Jumala lukee edessään kelpaavaksi vanhurskaudeksi (Room. 3 ja 4). (Room. 3:21 ss; Room. 4:5) TK 1990

Room. 1:17

Hartaus

”Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: ”Vanhurskas on elävä uskosta”.

Ennen kuin evankeliumi kirkastui uskonpuhdistajallemme Martti Lutherille, hänen oli vaikea kohdata Raamatussa sanat ”Jumalan vanhurskaus”. Hän kirjoittaa ajastaan augustinolaismunkkina, että tuolloin Roomalaiskirjettä tutkiessaan hän suorastaan vihasi noita sanoja. Hän koki Jumalan vanhurskauden olevan Jumalan pyhää syntiseen ihmiseen kohdistuvaa vihaa. Jumalan lain sanat olivat osuneet Lutheriin ja hän koki syväsi syntisyytensä etsien keinoa, kuinka hän voisi välttyä iankaikkiselta kadotustuomiolta. Aina kun hänen katseensa osui sanaan ”Jumalan vanhurskaus”, kaikki hänen toivonsa katosi. Mutta hän kertoo, että eräänä päivänä Pyhä Henki avasi hänen silmänsä lukemaan nuo sanat: ”Vanhurskas on elävä uskosta”. Luther kuvailee, että hänestä tuntui siltä, kuin nuo sanat olisivat avanneet hänelle taivaan kaikkine ihanuuksineen.

Apostoli Paavalilla on tässä Roomalaiskirjeen kohdassa silmiensä edessä evankeliumi, Jumalan voima. Evankeliumissa ilmenee Jumalan pelastava vanhurskaus ja voima. Ristiinnaulittu Kristus näyttää inhimillisin silmin heikolta ja kykenemättömältä pelastamaan ketään. Monesti kuulemme puhetta siitä, kuinka Jeesuksen kuolema olisi ollut valitettava tapaus historiassa ja kuinka Jeesuksen perimmäinen sanoma ihmisille olisi ollut hyvään ja rakkaudelliseen elämään pyrkiminen. Tämä on kuitenkin vain seurausta Jumalan vanhurskauden toteutumisesta juuri Kristuksen sovintouhrissa. Tuossa sovintouhrissa Kristus ei antanut oikeutusta synnille, vaan murskasi sen vallan.

Evankeliumissa Jumala tarjoaa Jeesuksen hankkiman täydellisen sovituksen ja vanhurskauden lahjaksi jokaiselle, syntisraukalle uskolla omistettavaksi. Usko omistaa vanhurskauden ja uskolle riittää, että se saa ottaa vastaan armon. Tässä meille osoitetaan evankeliumin voima: se alkaa meissä uskon ja myös ylläpitää sen. Niin kuin kirjoitettu on: ”vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.” (Jes. 46:4)

Rukous: Kiitos Herra Jeesus, että sinä olet tuonut meidän heikkousteemme sinun voimasi. Kiitos, että kaikkea synnin syytöstä vastaan saamme uskossa nostaa katseemme sinun pyhään uhriisi ristinpuulla, jossa kuulemme sinun armiaat sanasi: ”Se on täytetty!” Anna meille sinun Pyhä Henkesi, että jaamme meille uskomaasi evankeliumin ilosanomaa myös muille sitä janoaville. Tätä pyydämme sinun nimesäsi, aamen.

Markus Mäkinen-Taina

Aarre arkussa

Eevi istui ullakkoluukun vieressä. Hän ja isoveljensä Miro olivat saaneet vaarilta luvan tutkia, mitä kaikkea aarteeksi kelpaavaa he mummolan vintiltä löytäisivät. Vaari oli aikeissa vuotuiseen tapaansa järjestellä siellä paikkoja ja toivoi salaa, että lapset tekisivät löytöjä tavaroista, ennen kuin hän ehtisi heittää niitä pois.

Eevi oli löytänyt joitain hienoja postikortteja. Hän yritti saada vanhasta musteella kirjoitetusta käsialasta selvää. Miro tutki kaverinsa Leevin kanssa suurta mustaa kaappia. Se oli ollut lukossa, mutta he olivat saaneet vaarilta nipun ikivanhoja avaimia, joista heidän suureksi onnekseen yksi oli kuin olikin sopinut lukkoon. Nyt pojat kävivät kaapin sisältöä läpi rikospaikkatutkijan tarkkuudella. Eevi piti poikien aarrejahtia huvittavana, mutta kun he nostivat jännityksestä hykerrellen esiin mustanahkaisen kirstun, heräsi hänenkin mielenkiintonsa.

Kirstu oli sekin lukossa, mutta tällä kertaa avainnippusta ei löytynyt ainuttakaan sopivaa säpinavaajaa. Miro oli haljeta harmista ja uteliaisuudesta. Samassa vaarin askeleet kuuluivat rappusissa. Hänet saatettiin nopeasti auttamaan kirstua auki. – Oho, minkä kapistuksen olettekin löytäneet! vaari päivitteli. – Tämä onkin kuulunut mummosi isälle. Se oli hänellä aikanaan matka-arkkuna, mutta minäkään en muista, mitä sen sisällä on. Vaari vilkaisi Leeviä ja Miroa ja kysyi muka miettien: – Uskaltaisikohan siihen kurkistaa? Pojat olivat innoissaan. Mikä olisikaan jännittävämpää, kuin nähdä jotain, minkä vaarikin oli unohtanut! Eevi kuitenkin muistutti, ettei vaarin avainnippusta ollut hyötyä. – Näinpä, vanhus myönsi. – Mutta joskus apu on lähempänä kuin aavistatkaan. Vaari tunnusteli vakavana kirstun selkämystä ja veti kohta sen raosta esiin siististi taite-tun vaaleansinisen pahvinpalan, johon oli pätkällä niiniköyttä solmittu siro musta avain.

LAPSILLE

– Aika hyvä jemma, vai mitä? kysyi vaari lapsilta, jotka tuskin uskalsivat hengittää, kun isoisä käänsi avainta lukossa ja avasi kirstun kannen. Mutta jos jännitys olikin suuri, niin yhtä suuri oli heidän pettymyksensäkin, kun he näkivät sisustan olevan lähes tyhjä. Kirstun pohjalla oli vain ruskea kangistunut paperi, jonka vaari antoi Eevin avattavaksi. – Näyttäisi olevan nuotteja, tyttö totesi. – Nuotteja? vaari kummasteli. – Joo, mutta sanat on kuluneet ja vaikeaa käsialaa. Eevi antoi paperiarkin isoisälle, joka alkoi tapailla sävelmää. Eevi näki, kuinka vaarin huulet lukivat ääneti sanoja. Sitten tämä katsahti lapsiin. – Teidän teitte löydön! Viedään tämä äitillenne soitettavaksi ja haetaan mummo mukaan.

Pian he olivat kaikki alakerrassa ja äiti koetti löytää sopivia sointuja melodiaan. – Tätä laulua, jonka te löysitte, laulettiin paljon minun lapsuudenkodissani, mummo kertoi heille. – Vaari oppi sen myös silloin, kun kävi ensimmäistä kertaa perhettäni tapaamassa. – Ihanko totta? Niin kauan sitten? Eevi hämmästeli. – Näin on, vaari vahvisti. – Tämän laulun löytyminen on minulle oikea aarre, ei pelkästään muistona, vaan sanomana Jeesuksesta. Sille on aina turvallista rakentaa. Äiti alkoi soittaa ja pian paperilla himmenneet sanat kuuluivat selkeinä vanhan pariskunnan huulilta koululaisille:

*”Mun tähteni vain sinut haavoitetaan;
Mun tähteni kuoleman maistat sä vaan;
Mun tähteni ristillä huokaillet vain,
Mua muistat, mutt' unhotat itsesi ain.”*

ASELK VK:53

Markus Mäkinen-Taina
(idea: Eeva Voima)

Hän saapui Nasaretiin, jossa hänet oli kasvatettu, ja meni tapansa mukaan sapatinpäivänä synagogaan ja nousi lukemaan. Hänelle annettiin profeetta Jesajan kirja, ja kun hän avasi kirjakäärön, hän löysi sen paikan, johon oli kirjoitettu: "Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut parantamaan särjettyjä sydämiä; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään ruhjotut vapauteen, ja saarnaamaan Herran riemuvuotta." Käärittyään kirjakäärön kokoon hän antoi sen palvelijalle ja istuutui, ja kaikkien synagogassa olevien silmät olivat häneen kiinnitetyt. Hän rupesi puhumaan heille: "Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvienne kuullen." Kaikki lausuivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustaan lähtivät. He sanoivat: "Eikö tämä ole Joosefin poika?" Hän sanoi heille: "Kaiketi aiotte sanoa minulle tämän sananlaskun: 'Parantaja, paranna itsesi'; 'tee täälläkin, isäsi kaupungissa, niitä suuria tekoja, joita olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa.'" Hän sanoi: "Totisesti sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen isänsä kaupungissa." (Luuk. 4:16-24)

STLK:n seurakuntien yhteinen rippikoulu pidettiin Siitamajalla 12.-18.6. ja 31.7.-6.8.2017, jolloin konfirmoitiin viisi nuorta. Kuvassa ovat konfirmoidut vasemmalta alkaen: Jaana Lehtonen, Iikka Hiihenkoski, Susanna Närhi, Alexey Antonov ja Melisa Hiihenkoski.

Aikuisten raamattuleiri pidettiin 5.-9.7. Leirin teemana oli uskonpuhdistus ja galatalaiskirje, uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlan kunniaksi. Leirillä keskityttiin luterilaisen uskon ydinkysymyksiin teematuntien ja galatalaiskirjeen äärellä. Oppi- ja laulutuntien väliin oli tavan mukaan varattu vapaa-aikaa yhdessäoloon ja saunomiseen. Tänä vuonna leirillä kokeiltiin päivärytmin jakamista hieman eri tavalla kuin aikaisemmin.

Runsasti aineistoa pyhäkoulun opettajille

Vanhasta Testamentistä ja Uudesta Testamentistä

Pyhäkoulumateriaali ilmoittautuminen

VT, osa 4: Babyloniaan ja takaisin

UT, osa 1: Jeesus

UT, osa 2: Lisää Jeesuksen opetuksia

UT, osa 3: Jeesus meidän edestämme

UT, osa 4: Apostolien teot

VT, osa 1: Luominen - Joosef

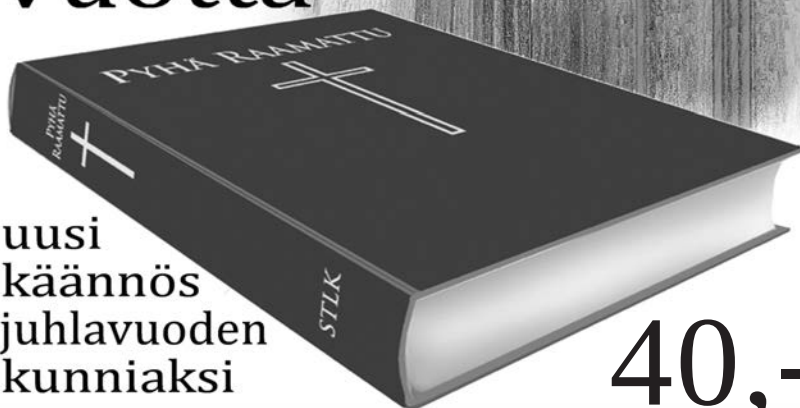
VT, osa 2: Mooses - tuomarien aika

<http://www.luterilainen.com/fi/pyhäkoulun-opettajille>

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2017	€
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särela)	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särela)	0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särela)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Särela)	1,50
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särela)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Särela)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, igbon-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särela)	8,50
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särela)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särela)	3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särela)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särela)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliheruudesta), ven.-kiel.	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätilän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (Brief Statement. – LCMS, suom. M. Särela)	1,00
Raamatun ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särela)	2,50
Raamatun arvostusta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafziger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särela)	0,50
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 1 (M. Särela)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 2 (M. Särela)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 3 (M. Särela)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 4 (M. Särela)	15,00
Rukous joka päivälle	0,50
Rukouskirja lapsille	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (M. Särela)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särela)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särela)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther)	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928–1968 (A. A. Uppala, M. Särela)	1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Sk:n yhdyskuntajärjestys)	3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan – Taustaa 1. (K. Palikko, M. Särela)	8,00
Kehitysoopin kulisista – Taustaa 2. (K. Palikko)	10,00
Alusta viimeiseen aikaan – Taustaa 3. (K. Palikko)	12,00
Tiedän Lunastajani elävän (G. A. Aho)	20,00
Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Taksi päiväksi (C. M.-Zorn)	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särela)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) ... (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) ... (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) ... (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) ... (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) ... (jäsenille 35,-)	49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kirkon sananpalvelijain asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskeniemi)	10,00
LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan	25,00
Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta)	2,50
Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	

**1517
2017
viisi-
sataa
vuotta**

**uusi
käännös
juhlavuoden
kunniaksi**

40,-

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen kirkko julkaisee uuden, mahdollisimman tarkasti alkukieliin perustuvan raamatunkäännöksen. Tässä käännöksessä tuodaan otsikoissa näkyviin Kristus-lupauksia, niin että alusta lähtien lukijalle tulee selväksi Vapahtajan messiaaninen sukulinja ja luvattu Messiaan toimittama syntien sovitus ja Messias-usko.

Ennakkotilaa käännös!

Pastoreiden kautta, seurakuntien kirjamyynnistä tai verkkosivulta: www.luterilainen.com

Käännös julkaistaan 4.11.

**1517
2017**

Uskonpuhdistusjuhla

Lahden kirkolla 4.11.2017 klo 11.00

Aiheena Uskonpuhdistus 500 vuotta.

Ehtoollisjumalanpalvelus
(saarna KN, liturgia MMT)

Uskonpuhdistusjuhla:

Hartaus (EB), puhe uuden raamatunkään-
nöksen johdosta (MB), Lutherin teesi 1
(VH), Lutherin teesi 62 (MMT), päätös-
hartaus (DP).

Lisäksi Siionin kanteleen lauluja ja mu-
siikkiesityksiä.

Lounas aikuisilta ja konfirmoiduilta 10 €. Ruokailijat pyydetään
ilmoittamaan Eeva Voimalle (eeva.voima@gmail.com)

You Tube

Suomen Tunnustuksellisen
Luterilaisen Kirkon Youtube-
kanavan avulla voit tutustua
tunnustukselliseen luterilaiseen
opetukseen. Kanavalla on
opetusta muun muassa kristillisen
uskon perusteista, ajankohtaisista
asioista ja kirkkovuodesta.
Tavoitteena on julkaista joka viikko
uutta materiaalia.

www.luterilainen.com

Iltahartaus teisien naulaamisen 500-vuotispäivän muistoksi
31.10.2017 klo 19 Helsingissä, Fabianinkatu 13 A 1.

Kastettu

Pyhässä kasteessa Jumalan armon osallisuuteen ja Tampereen seu-
rakunnan jäseneksi on otettu 9.9.2017 Terho Aatos Lehtonen.

*"Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen
päällenne pukeneet."* (Gal. 3:27)

SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Toimintatiedot

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, *jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11. HPE 1.10., 22.10., 12.11., 26.11. Huom! Ei jumalanpalvelusta su 5.11. *Pyhäkoulu*: su 1.10., 15.10., 29.11., ja 26.11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* (HPE) klo 15: 17.9., 1.10., 15.10. *Raamattutunti ja pyhäkoulu* (paikka vaihtelee, kysy Dani Puolimatkalta lisätietoja): 10.9, 22.10., 29.10.

Joensuu/Kontiolahti, su 1.10., 5.11. 26.11. ja 17.12. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.

Jyväskylä, Ansartie 5 A 21, *jumalanpalvelus* su 1.10., 22.10. (HPE), 5.11., 19.11. (HPE), 3.12., 17.12. (HPE). Huom! päivät toisin kuin aiemmin ilmoitettu.

Kokkola, pe 6.10., 27.10. 10.11. ja to 7.12. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.30.

Kyyjärvi, pe 6.10. ja 10.11. klo 14 *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7, *jumalanpalvelus* (HPE) sunnuntaisin klo 16. *Uskonpuhdistusjuhla* 4.11. alkaen klo 11. Huom! Ei jumalanpalvelusta su 5.11.

Pori, Marttala, Valtakatu 7, alustavasti *jumalanpalvelus* (HPE) 15.10., 12.11. ja 10.12. klo 16.

Tampere, *jumalanpalvelus* Marttala:ssa Hämeenpuisto 39A. *Jumalanpalvelukset Siitamajalla* syyskuun loppuun asti (ks. Siitamaja). 1.10. alkaen *jumalanpalvelus Tampereella* joka sunnuntai klo 11. HPE kuukauden 2. ja 4. sunnuntai. Huom! 8.10. ei ole tilaisuutta. *Nuortenillat*: Ke 27.9., 25.10., 29.11. ja ma 11.12. klo

18:30 Monitoimitalo 13, 5 krs. Vintti Satakunnankatu 13. *Koti-illat* 13.9. ja 12.10. Paikasta lisätietoja Vesa Hautalalta. *Raamattutunnit*: Ti 19.9., 17.10., 21.11. ja 19.12. klo 18:30 Pääkirjasto Metso, Tammi-Sali

Siitamaja, Siitamaja 33, Orivesi: *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11 syyskuun loppuun asti.

Turku, *jumalanpalvelus* (HPE) la 21.10 ja 18.11. klo 15. Paikasta: kysy pastori Mika Bergmanilta.

Tyrnävä, pe 8.12. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja, la 7.10., 28.10., 11.11. ja 9.12. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 11.

Äänekoski, su 29.10. ja 10.12. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Pastori Mika Bergman Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.

Puh. 040 865 0372.

mika.bergman@luterilainen.com

Pastori Edward Brockwell Ansartie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Kullervonkatu 1-3 D 95, 33100 Tampere, Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen-Taina Siltavoudintie 1 B 16, 00640 Helsinki. Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Hilpi Kummilan tie 16 A 10 13200 Hämeenlinna. Puh. 044 080 2861. dani.puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com
www.pyhäkoulu.fi

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green**Sisällys:**

Evankeliumi kirkastuu Lutherille, Martti Luther.....	198
Kuinka löydän armollisen Jumalan? MB.....	199
Mitä on usko? MB.....	201
Usko vanhurskauttaa Jeesuksen tähden, KN.....	203
Ainoastaan yksin uskosta antaa pelastusvarmuuden, KN.....	204
Minkä takia kirkko seisoo tai kaatuu vanhurskauttamisopin varassa? VH.....	205
Uskon ja tekojen suhde, VH.....	206
Onko oikeaoppisuus pelastuksen ehto, VH.....	207
Mistä tiedän, että olen uskossa? KN.....	209
Onko roomalaiskatolinen kirkko muuttunut vanhurskauttamisopissaan? DP.....	210
Kallein kadoksissa: miten vanhurskauttamisoppi turmeltui? MB.....	212
Miten ihminen tulee vanhurskaaksi? Kaksi näkemystä keskiajalta, MB.....	214
Yksin uskosta Vanhassa Testamentissa, VH.....	215
Yksin uskosta Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa, KN.....	216
Lutherin ensimmäinen teesi: miten elämän mittainen parannus ja usko suhteutuvat toisiinsa? EB.....	218
Lutherin tornikokemus, KN.....	221
"Lain noudattajat vanhurskautetaan", DP.....	223
Voiko ihminen pelastua ilman tietoista uskoa Kristukseen? DP.....	224
Augsburgin tunnustus, MB.....	226
Room. 1:17, Hartaus, MMT.....	227
Lapsille - Aarre arkussa, MMT.....	228
Luuk. 4:16-24.....	230
Rippikoulu- ja leiriuutisia.....	231
Ilmoituksia ja kirjoja.....	232
Toimintatietoja.....	234-235
Kansi: Uskonpuhdistaja Martti Luther, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2017: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.
Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: johanna.hautala@luterilainen.
com puh 044-296 5767. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa
puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere